

Časopis seminaristov Spoločnosti Božieho Slova

Misionár

Mladý

Jar 2012, ročník XVIII.

2

Milí čitatelia,

máme za sebou slávnosť Kristovho zmŕtvychvstania. Slávnosť, ktorá nám pripomína, z čoho pramení naša nádej na večný život a aj to, že cesta k nemu nie je vždy jednoduchá. Ale občas ako by sme na to zabudli a nepokladáme za úspech Ježišovo víťazstvo nad smrťou, no zlákajú nás úspechy, ktoré si cení svet a šoubiznis. Pripomína mi to krátky príbeh od Bruna Ferrera. Opisuje jedného misionára, ktorý mnoho rokov pôsobil v Číne v náročných podmienkach a vracal sa späť do vlasti. Na lodi sa spolu s ním vracal do Spojených štátov aj jeden spevák, ktorý bol v Číne dva týždne. Keď sa priblížili k New Yorku, misionár uvidel veľké davы fanúšikov, ktoré čakali na speváka. Vtedy si misionár zamumlal popod nos: „Pane Bože, tomuto nerozumiem! Zsvätíl som štyridsaťdva rokov svojho života misii v Číne, on tam bol iba dva týždne. Napriek tomu tisíce ľudí čakajú na jeho šťastný návrat domov, zatiaľ čo na mňa nečaká nikto.“ A Pán mu vtedy odpovedal: „Ale synu, ty ešte nie si doma.“

Majme teda na pamäti, že našim najväčším úspechom, je Kristovo víťazstvo nad smrťou a usilujme sa žiť tak, aby sme boli tohto úspechu hodní.

Frť. Michal, SVD

Mladý MISIONÁR

Ročník XVIII., č. 2
Vydávajú semináristi SVD
v Bratislave

Adresa:

Misijný dom Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava-Petržalka

e-mail: mladymisionar@gmail.com

Internet: www.mladymisionar.sk

Na čísle spolupracovali:

P. Karol Bošmanský, SVD; Gorazd Kohút, SVD;
Martin Ligač, SVD; Peter Fillo, SVD;
Patrik Páleník, SVD; Tomáš Gerboc, SVD;
Michal Vrták, SVD; Tomáš Baleja, SVD;
Robin Joseph, SVD; Milan Toman, SVD
Veronika Perečková; Katarína Méryová;

Grafika časopisu: Patrik Páleník, SVD

Foto obálky: archív SVD

Foto plagátu: archív SVD

Kresba: Michal Žák

Fotky v časopise uvedené bez autora:

foto archív SVD; deviantart.com; wikipedia.org

Tlačiareň: Vydavateľstvo Michala Vaška (VMV)

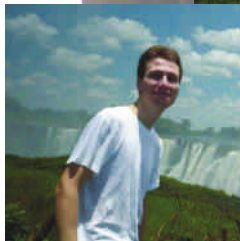
Predstavuje sa 4

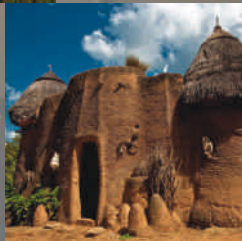
Misijná krajina 6

List z misií 17

Zápisky misionárky 20

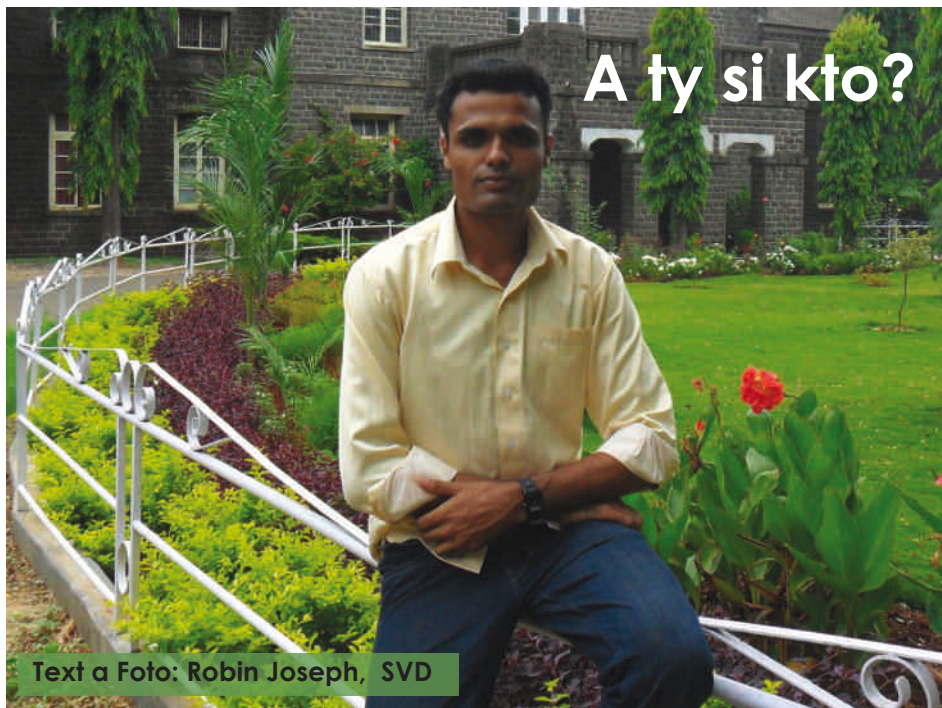

Pastoračná prax 28

Fotoriport 42

Text a Foto: Robin Joseph, SVD

Čo zapríčinilo, aby začal život, ak predtým žiaden nebol? Veda opakovane demonštrovala, že život pochádza iba zo života. Toto je zákon vedy, nazývaný „zákon biogenézy“. Takže každá živá vec musí pochádzať z predchádzajúcej živej veci. Vy ste prijali život od vašich rodičov, ktorí ho prijali od ich rodičov a tak ďalej. Takže kto som ja? Odkiaľ prichádzam?

Volám sa Robin Joseph. Mojm rodičom som sa narodil ako druhé dieťa zo štyroch. Som Ind z Indickej republiky, krajiny v Južnej Ázii. Rozlohou ide o siedmu najväčšiu a druhú najľudnatejšiu krajinu sveta s viac ako 1,2 miliardami obyvateľov. Pre Indov som Malayalan, ktorého materinský jazyk je malajálamčina. Pochádzam z juhoindického štátu Kerala. V Kerali patríam do rodiny Pootholil, ktorá je súčasťou kresťanov, odvádzajúcich svoj pôvod z evanjelizačnej aktivity sv. Tomáša v prvom storočí po Kristovi.

Vo svete sú tiež nazývaní ako sýrski kresťania alebo Nasrani.

Do Spoločnosti Božieho Slova som vstúpil v roku 2003, keď som mal sedemnásť rokov. Už od detstva mi čosi hlboko vnútri srdca našepkávalo, aby som sa stal kňazom. Nebol som si istý prečo, mal som rôzne pochybnosti a strach z celej tejto myšlienky. Často mi to pripomínalo Jeremiášovo povolanie: „*Skôr, než som ťa utvoril v matkinom živote, poznal som ťa, skôr, než si vyšiel z lona, zasvätil som ťa, za proroka*

pre pohanov som ťa ustanovil.“ (Jer 1,5) Objavenie môjho pravého povolania bolo ako zamilovanie... Prechádzal som cez rôzne emócie, bolo to ako na horskej dráhe, raz hore a potom dole, momenty zápalu i váhania. Myslím, že všetky roky, ktoré ma ešte vo formácii čakajú, budú cestou objavovania, časom rozlišovania. Najdôležitejšiu úlohu, ktorú nám Boh dáva, aby sme ju splnili, je milovať Boha a našich blízkych. V to verím. Preto musíme byť citliví na ľudskosť.

Keď som sa rozhodol pre OTP (Overseas Training Program; misijná skúsenosť pre členov SVD vo formácii), nevedel som, že existuje krajina, ktorá sa volá Slovensko, až kým ma neinformovali, že som sa stal OTP študentom v slovenskej provincii SVD. Za ten čas, ktorý som tu prežil od 30. decembra minulého roku, musím povedať, že Slovensko je krásna krajina s ľuďmi, ktorí majú veľké srdcia. Cítim sa tu príjemne. Som si istý, že môj pobyt tu bude pre mňa veľmi poučný. Musím však byť aj sám iniciatívny a hľadať možnosti, aby som sa zlepšoval. Iba tak budem môcť robiť Jeho misiu, kdekoľvek budem.

Spôsob, akým človek prijíma život a všetko dobré i zlé, čo so sebou prináša, je aj spôsob, akým sa stavia k svojmu krížu. Viktor Frankl v knihe Človek hľadá zmysel hovorí: „Ten, kto vie prečo existuje, bude schopný

Môj obľúbený citát je: „Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa.“ (Jn 14,6)

nieť takmer akékoľvek ako (existuje)“. To sa mi potvrdzuje deň čo deň. Ak žijem s vedomím, že som bol stvorený ako Bohom milovaný a mojou úlohou je milovať iných, nie je podstatné, ako a kde sa to bude diať. A tak verím, že ani ťažký slovenský jazyk nebude prekážkou. Niekedy je pre mňa ťažké pochopiť, čo Boh chce, aby sa naozaj stalo... Ale verím Mu, pretože viem, že mi dá to, čo je pre mňa najlepšie.

***

Robin sa počas nášho odychu medzi semestrmi v Terchovej odvážil dokonca i lyžovať; trénera mu robil profesionálny terchovský lyžiar

Taiwan

Ostrovný štát Taiwan sa rozprestiera vo Východočínskom mori. Ostrov je oddelený od čínskej pevniny Taiwanským prielivom. Od čínskych brehov je vzdialený 150 až 200 km. Jeho pôvodný názov bol Formóza.

Text: P. Karol Bošmanský, SVD
Foto: internet

Tento ostrovný štát je od severu na juh dlhý 394 km, od západu na východ široký 140 km. Cez Taiwan prechádza obratník Raka. Má monzúnové tropické podnebie. Riečna sieť je pomerne hustá, vodné toky sú však krátke. Na ostrove sa vyskytuje viac ako 3200 druhov vyšších rastlín. Lesy zaberajú asi 26% rozlohy ostrova. Orná pôda na Taiwane zaberá asi 25%. Hlavnú surovinovú základňu tvorí pestovanie ryže, cukrovej trstiny, čaju, tabaku, južného ovocia, sóje, zeleniny a podzemnice olejnej. Hlavnú úlohu v živočíšnej výrobe má chov ošípaných a lov rýb.

Zo svetového hľadiska je zaujímavé používanie dvoch kalendárov -

gregoriánskeho a čínskeho. Čínsky Nový rok nezodpovedá nášmu. Nový rok v čínskom kalendári je prvým dňom prvého mesiaca čínskeho lunárneho roku, ktorý je obvykle začiatkom februára. Navyše roky počítajú od začiatku poslednej dynastie: Čínska republika oficiálne vznikla roku 1912, a preto sa v tomto období (2012) píše rok 100. Čínsky Nový rok sa slávi desiatimi dňami ohňostrojev, slávností a náboženských obradov.

Ďalej treba spomenúť Národné múzeum, ktorého zbierka patrí medzi päť najväčších zbierok sveta.

Medzi nádherné národné parky patrí Kenting, ktorý je typickou ukážkou subtropickej fauny a svojou polohou na najjužnejšom cípe Taiwanu poskytuje návštevníkovi nádherný zážitok.

Taiwan je populárnym turistickým miestom. Každoročne sa tu konajú rôzne slávnosti a karnevaly, ktoré lákajú turistov, ale aj domácich obyvateľov zo širokého okolia. Ostrovu sa nevyhýbajú ani nešťastia. Keď 21. septembra 1999 Taiwan zasiahlo rozsiahle zemetrasenie, o život prišlo 2300 ľudí, ďalšie tisíce boli zranené a po zemetrasení zostali veľké materiálne škody.

História

Rozsiahle čínske prisťahovalectvo na ostrov Taiwan sa začalo už v 17. storočí. Po krátkej dobe holandskej nadvlády nad ostrovom, v rokoch 1620-1662, sa dostal Taiwan pod kontrolu pevninskej Číny. V rokoch 1895-1945 ovládali ostrov Japonci. Keď v kontinentálnej Číne zvíťazili povstalecké vojská Mao Ce-tunga, generál Čankajšek sa v roku 1944 so svojimi vojskami a mnohými utečencami stiahol na ostrov Taiwan a tam pokračoval vo vláde až do svojej smrti roku 1975. Vďaka tomu sa stal Taiwan prosperujúcou krajinou v nezávislosti od kontinentálnej Čínskej ľudovej republiky. Na Taiwane žije vyše 23 miliónov obyvateľov. Z toho je 84% Taiwančanov. Vo vrchoch krajiny žijú Kaošania (zvyšok pôvodného obyvateľstva). Čína považuje Taiwan za odtrhnutú provinciu a vyhlásila, že ide o jeden štát s dvoma rôznymi vládami. Taiwan je dnes demokratickou republikou s čiastočne prezidentským systé-

mom. Hlavné mesto Taipei má necelé tri milióny obyvateľov. V Taipei a jeho okolí sa nachádza 8 univerzít. Jednou z nich je aj Katolícka univerzita Fu Jen.

**Hong Kong bol
prvé misijné
pracovisko
sv. Jozefa
Freinademetza,
keď prišiel do
Číny v r. 1879**

V čase, keď v Číne zvíťazili povstalecké vojská Mao Ce-tunga, na Taiwan odišlo veľa utečencov ako aj kňazov, rehoľníkov i misionárov. Tým posilnili domáce misie, ktoré tam pôsobili počas 100 rokov. Celý ostrov vtedy tvoril jednu apoštolskú prefektúru. Momentálne je na Taiwane 7 diecéz (Hsinchu, Hwalien, Kaohsiung, Kiayi, Taichung, Tainan a Tai-pei). Ako uvádza kardinál Tomko, prví španielski misionári hlásali evanjelium už v roku 1626. Tí však museli počas holandskej nadvlády odísť do Indonézie. V roku 1859 sa o ďalšiu evanjelizáciu pokúsili španielski dominikáni z Filipín. Usadili sa na juhu ostrova a dodnes tam pracujú medzi horskými kmeňmi. Katolíci na Taiwane tvoria iba malé spoločenstvo uprostred budhistického a taoistického prostredia. Tieto dve

budhistický kláštor

náboženstvá sa prelínajú a sú k sebe tolerantné. Nachádza sa tu 49000 chrámov a svätýň. Chrátové záhrady sú miestom stretávania sa najmä starších ľudí.

SVD na Taiwane

Taiwan patrí v rámci SVD do Čínskej provincie. Misionári Spoločnosti Božieho Slova (SVD) v súčasnosti pracujú v troch hlavných dištriktoch provincie. Dva z nich sa nachádzajú na ostrove Taiwan a tretím je Hong Kong a Macau.

1. Severný dištrikt.

V tomto dištrikte, v hlavnom meste Taiwanu Taipei sa nachádza Katolícka univerzita Fu Jen. Členovia SVD vedú túto univerzitu a sú činní na jednotlivých fakultách ako prednášatelia. Okrem toho pracujú v pastorácii študentov. V súčasnosti prednáša na univerzite aj veľa profesorov iných vierovyznaní. Okrem univerzity pracujú misionári SVD medzi mládežou, vo väzniciach, vo farskej pastorácii a venujú sa prisťahovalcom.

Ulička mesta Jiou-fen vyzdobená lampiónmi

2. Južný dištrikt

V tejto časti Taiwanu pracujú naši misionári v mestách i na vidieku a spravujú farnosti, vedú stredné školy a internáty, pokúšajú sa vytvárať kresťanské spoločenstvá a pracujú medzi pôvodnými obyvateľmi Taiwanu vysoko v horách, kde spravujú niekoľko farností s niekoľkými misijnými stanicami.

3. Dištrikt Hong Kong - Macau

Misionári

SVD tu pokračujú v činnosti, ktorú vykonával po svojom príchode roku 1879 sv. Jozef Freinademetz. Potom, čo sa moci v Číne ujali komunisti, bol do Hong Kongu deportovaný P. Štefan

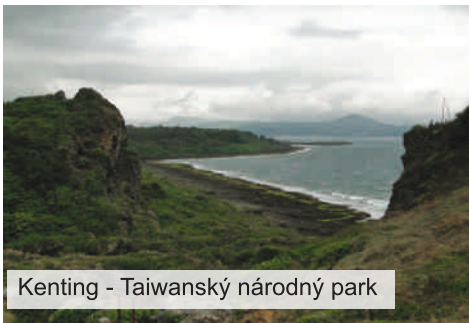

Hlavné mesto Taipei

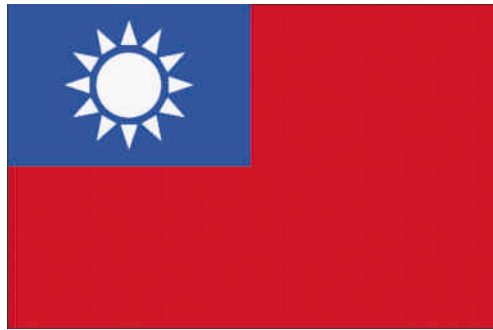

Zloch, ktorý pracoval v Číne od roku 1938. Dnes tu pôsobí P. Peter Helmut misionár zo slovenskej provincie SVD, ktorý pochádza z Prahy.

Na záver možno povedať, že Cirkev na Taiwane má dobrých biskupov a kňazov. Ako uvádza kardinál Tomko, situácia a štatistiky ukazujú, že aj na Taiwane sú ešte potrební misionári z cudziny, ktorým sa tu otvára slobodné pole činnosti. V súčasnosti katolíci na Taiwane požívajú veľkú vážnosť, ktorá presahuje ich počet. Napomáha tomu aj Katolícka univerzita Fu Jen.

Kenting - Taiwanský národný park

Modro-biely vzhľad ornamentu (symbolizujúce slnko pokroku) na vlajke Taiwanu sa datuje od roku 1895. Neskôr bola prevzatá ako vlajka národnej strany Kuomintang; modrá znamená slobodu, spravodlivosť a demokraciu; červená značí bratstvo, obeť a nacionalizmus, biela reprezentuje rovnosť, úprimnosť a živobytie ľudí, dvanásť lúčov slnka sú mesiace roka a tradičných dvanásť čínskych hodín (každý lúč sa rovná dvom hodinám).

Základné informácie:

Názov: Čínska republika

Hlavné mesto: Taipei (2,64 mil. obyv.)

Najvyšší vrch: Yu Shan (3952 m. n. m.)

Úradné jazyky: čínština

Štátne zriadenie: semiprezidentská republika

Vznik: 25.12. 1947

Rozloha: 36 000 km²

Počet obyvateľov: 23 miliónov

Hustota obyvateľstva: 602 obyv. / km²

Obyvateľstvo: 84 % Taiwanci, 14 %

pevninskí Číňania, 2 % domorodci

Vierovyznanie: 59% taoisti, 37% budhisti, 2% katolíci, 2% protestanti

Katolícka univerzita Fu Jen oslávila 50 rokov

Prípravil: Patrik Páleník, SVD
Zdroj: Arnoldus Nota Foto: internet

Katolícka univerzita Fu Jen sa nachádza v hlavnom meste malého ostrovného štátu Taiwan oproti pobrežiu Čínskej ľudovej republiky. Táto univerzita sa pôvodne nachádzala v Pekingu, ale pre pohnuté časy a nástup komunistického režimu musela ukončiť svoju činnosť v 50. rokoch minulého storočia. Na tejto pôvodnej univerzite pôsobil aj slovenský verbista páter Štefan Zloch.

Aké sú začiatky tejto univerzity na Taiwane?

Po tom, čo kardinál Thomas Tien, SVD (prvý kardinál čínskej národnosti a zároveň prvý kardinál Spoločnosti

**Fu Jen je jediná
 dobre známa katolícka univerzita na
 Taiwane.**

Božieho Slova) bol vymenovaný za apoštolského administrátora Taipejskej arcidiecézy, trval na tom, aby sa znovuobnovila Katolícka univerzita Fu Jen. A tak v r. 1959 Čínska regionálna biskupská konferencia, Spoločnosť Božieho Slova a Spoločnosť Ježišova spolupracovali na obnovení univerzity na Taiwane. V roku 1960 ministerstvo školstva dalo svoje oficiálne povolenie obnoviť univerzitu. O rok boli prijatí noví študenti. Dnes ju navštevuje viac ako 26 000 študentov (z toho iba 1% sú katolíci). Univerzita má 11 fakúlt a 47 katedier. Až 46 katedier má magisterský program a 11 aj doktorandský. Minulý rok oslávila univerzita Fu Jen

50 rokov svojej obnovenej činnosti na Taiwane. Počas tohto obdobia poskytla vzdelanie pre viac ako 140 000 študentov. Je jednou z najprestížnejších neštátnych univerzít na Taiwane. Jej prítomnosť poznačila život Cirkvi a civilnej spoločnosti. Fu Jen je jediná dobre známa katolícka univerzita na Taiwane. Neprestáva podporovať dialóg medzi kresťanstvom, taiwanskými náboženstvami a sekularizovanou spoločnosťou. Od r. 1996 sú prezidentami na univerzite laici. Verbisti sa spolu s misijnými sestrami SSPs starajú aj o chlapčenské a dievčenské internáty. Je možné, že čoskoro prídu študovať na Taiwan aj mladí z kontinentálnej Číny.

interiér knižnice

univerzitný komplex

Páter ŠTEFAN ZLOCH, SVD

Pochádzal z malokarpatskej dedinky Doľany, kde sa narodil 12. 9. 1910. Svoje gymnaziálne štúdiá absolvoval v Nitre ako chovanec Misijného domu. Prvé rehoľné sľuby zložil v roku 1934. Teológiu doštudoval v Misijnom dome svätého Gabriela v Modlingu pri Viedni. Jeho prvým misijným určením sa stala Čína. Odcestoval tam v roku 1938. Na katolíckej univerzite Fu-Jen pôsobil v rokoch 1947-51 ako docent a univerzitný kaplán. Po príchode červenej armády do Pekingu bol zatknutý a vyše roka držaný v „preškoľovacom“ komunistickom tábore, kde sa podrobil mučeniu a komunistickej indoktrinácii za otrasných životných podmienok. Po tejto krížovej ceste bol nakoniec deportovaný do Hong Kongu. Neskôr pôsobil v Japonsku, Rakúsku i Nemecku a pomáhal ázijským študentom študujúcim v Európe. Zomrel v Nitre na Kalvárii 9. 11. 1992. Tento rok si pripomenieme 20. výročie od jeho smrti.

**Zdroj: Fu Šen Fu z Ompitála
(publikácia vydaná Spoločnosťou
Božieho Slova, Nitra, 1993)**

„Bohu nejbliže, co je mu nejdál“ Severná Morava a komunita Jozefa Freinademetza

Začnem výrokom moravského rodáka a jezuitu, profesora kardinála Tomáša Špidlíka, ktorý sa vo svojej knihe zamýšľa nad tým, či je dnešná konzumná a zbohatlá česká spoločnosť ďaleko od Boha. Priznáva, že určite je. Ale hneď pridáva aj pozitívnu vsuvku, že v logike Božieho milosrdenstva sa stáva, že je Bohu najbližšie to, čo je mu najďalej. Prírovnáva to k loďke na mori. Ak sme neďaleko brehu, pristáť nás ani nenapadne. Ale akonáhle sme zašli príďaleko, začneme meniť smer a nie sme pokojní, kým neuzrieme pevninu.

Zdá sa, akoby si súčasná česká spoločnosť pomaly začínala uvedomovať, že niekedy sa plaví „príďaleko od Boha“. Predávanie polorozpadnutých kostolov a fár je síce viac doménu severných či južných Čiech, ale aj v moravskom prostredí poznačenom sekularizmom sa nájdú takí, čo vieru považujú za vymyslené báchorky.

Pripravila: Sr. Felicita, SSpS

Mestečko Kelč, kde my, misijné sestry, od r. 2005 pôsobíme, siaha svojou minulosťou nielen do stredoveku, kedy bolo významným centrom jarmočných trhov a remeselníckych cechov, ale dokonca až do paleolitu. Pri bagrovaní v miestnej rieke Juhny sa v nej našiel zub z mamuta a odtiaľ práve pochádza názov mesta. Kelč patrí do Zlínskeho kraja, okres Vsetín. Z hľadiska cirkevnej správy spadá Kelč do Olomouckej arcidiecézy, dekanát Valašské Meziříčí. K našej kelčskej farnosti patrí okrem mesta ešte 9 dedín: Kladeruby, Komárovice, Nemetice, Zámrsky, Horní a Dolní Těšice, Skalička, Babica a Lhota. Takže sme taká stredisková farnosť. V každej dedine je malý kostolík alebo kaplnka, tak sa to trochu podobá niekdajším „misijným staniciam“ iba s tým rozdielom, že kňaz necestuje za

Práca s mladými

Ľuďmi na koni, ale malým fiatom. Niekdje je len bohoslužba slova, inde býva sv. omša len trikrát v roku v ich dedine. V niektorých kaplnkách nemajú v zime svätenú vodu, ale „svätený ľad“. Katolíkov je v meste 25 %, čo je na miestne pomery vysoké číslo, stačí však len zísť do druhého dekanátu vzdialeného iba 15 km a už to číslo klesne na 7%. My sestričky s češtinou statočne zápasíme. Ved' si ešte pamätáme dosť z filmov pre pamätníkov, ktoré boli prevažne české. Ale aj tak už máme vlastné originálne brpty napr. tlačírna namiesto tiskárna, rezance namiesto nudle, okuláry namiesto brýle a pod. Občas sa nedorozumenie vyskytne aj v praxi. Ako keď napríklad sestrička do čaju sype babičke, ktorá má horký (horúci) čaj, poriadnu dávku cukru miesto toho, aby ho ochladila. Táto historka je z dediny Choryně, kde pracuje naša sr. Vianneya ako opatrovatelka v domove dôchodcov. Sr. Lucia Ščurková priniesla domov z práce,

z hospicu Citadela vo Valašskom Meziříčí výrok od jej kolegyne, ktorá ju povzbudzovala, keď sa jej nechcelo ísť na kurz: „*Udělal to Hujer, uděláš to taky.*“ (citát je vzatý z filmu Marečku podejte mi pero) No a pre úplnosť pridám hlášku z 8. triedy v našej základnej škole, kde učím náboženstvo. Na otázku: „*Aký význam má pokánie v pôstnej dobe?*“ som dostala zaujímavú odpoveď, že: „*Ved' Pán Ježíš trpel za nás, tak my musíme trpieť zaňho.*“ Keď si na budúci rok pripomenieme 1150 výročie príchodu solúnskych bratov na Veľkú Moravu, treba povedať, že práve tu „ležia korene českej štátnosti - národný jazyk a právny zákonník“, ktoré sú základmi súčasnej českej demokratickej spoločnosti a kultúry. Alebo inak - keďže pamät je podmienkou identity - chtiac či nechtiac si Česi musia priznať, že viera, Boh a kresťanstvo k ich minulosti jednoznačne patria. Či budú patriť aj k ich budúcnosti, to záleží iba na nich, ale malou kvapkou chceme k tomu prispieť aj my, Služobnice Ducha Svätého.

Za múrmi kláštora

Uplynulo už niekoľko mesiacov od nášho posledného listu. Preto sa k Vám, ako tradične, opäť prihovárame z nášho duchovného „exilu“ vidinského noviciátu.

Návštevy misionárov sú obohatením. Na fotke z ľava: Matej, Kamil, Juraj, P. J. Rajčáni z Japonska, P. Baráth, SVD.

Milí priatelia, od nášho posledného listu sa toho mnoho udialo. Začiatkom decembra k nám zavítal misionár Jakub Rajčáni, SVD, ktorý pôsobí v Japonsku. Prišiel, aby odslúžil pre veriacich vo Vidinej primičnú svätú omšu. Na spoločnom stretnutí nám porozprával o svojich misijných skúsenostiach z Japonska.

Potom v prvú decembrovú nedeľu zavítala do vidinského kostola vzácna návšteva. Bol to biskup z Myry, svätý Mikuláš, so svojimi pomocníkmi. Priniesol deťom sladkosti. Toto mikulášske trio navštívilo aj okolité kostoly a škôlku, a tak sme šírili svedectvo o tomto vzácnom biskupovi.

Po tejto akcii začala intenzívna príprava na príchod Pána Ježiša, ktorá okrem duchovnej prípravy znamenala aj upratovanie, zdobenie, varenie, pečenie...

Narodenie Pána sme začali sláviť prvými večerami a posedením pri štedrovečernom stole. Neverili by ste tomu, ale Ježiško bol aj tento rok štedrý. Po sviatku Narodenia Pána sme sprítomnili troch kráľov v Tomášovciach, susednej dedine, a zúčastnili sa na posviackach domov. Nový rok sme tak prežili v kruhu komunity. O polnoci sme Pánovi poďakovali za uplynulý rok a požiadali o požehnanie do nasledujúceho nového roka. Prvá novoročná akcia bol výlet s novicmaj-

Takto sa pripravuje večera

strom, pátrom Baráthom a našim spolubratom Michalom Vrtákom do Maďarska, na pútnické miesto Szentkút a hrad Somoška. Internacionálny charakter našej spoločnosti sme mohli zakúsiť hneď na ďalší deň pri stretnutí s naším indickým spolubratom Robinom, ktorý do Vidinej prišiel s pátrom provinciálom.

Na deň zasväteného života, 2. februára, sme zavítali do Rožňavy na svätú omšu s otcom biskupom Vladimírom Filom a ďalšími rehoľníkmi z Rožňavskej diecézy. Po slávení Eucharistie sme sa spoločne stretli v priestoroch biskupského úradu. Veľmi nás obohatili svedectvá života ostatných rehoľných spoločenstiev. V ten istý deň večer, sme začali 10-dňové individuálne duchovné cvičenia, cez ktoré nás sprevádzal náš novicmajster, za čo sme veľmi vďační. Po tomto čase ticha a modlitby nastalo obdobie pre noviciát netypické, obdobie „na cestách“. Boli sme na pohrebe pátra Félixá Majerníka, SVD v Nitre, o týždeň neskôr na ukončení provinciálnej kapituly a na-

koniec na formačnom stretnutí o našej rehoľnej spiritualite, kde sme sa dozvedeli niečo zo života sv. Arnolda Janssena a matky Heleny Stolenwerkovej.

Pred začiatkom pôstneho obdobia sme v našom dome zorganizovali karneval pre deti, na ktorom sme sa aj my dobre zabavili. Niesol sa v znamení ovečky z rozprávky Shaun the Sheep.

Sme vďační Pánovi za čas noviciátu, v ktorom čerpáme mnoho hodnotného pre náš život a opäť sa zverujeme do vašich modlitieb.

Vaši novici

Bojovali sme so Zlým

A ten tučko je kto?

Na cestách...

Text a Foto: P. Kamil Kočan, SVD

Prudký dážd' rýchlo prestal a na kapotu nášho auta znovu páli slnko. Po čokoládovej tvári pátra Vincenta stekajú kvapky potu. Snaží sa šoférovať po hrboľatej ceste čo najrýchlejšie, takže nás to poriadne natriasá.

Na mojej hrudi napriek tomu spokojne spí malá Utaše. Jej domorodá zdravotná sestra, sa krčí medzi mnou a Vincentom. Podopieram dievčaťu hlavičku, aby ju netlačil misijný kríž, čo mi visí na krku, a v duchu sa za ňu modlím. Prsty mi pritom masírujú jemné chumáčiky jej čierno-čiernych vlasov. Medzitým horoko-ťažko skladám v hlave anglické slová do vety: „Mal by som už ísť naspäť dozadu, aby ste tu mali viacej miesta.“ Keď sa mi to konečne podarí povedať, páter zastaví a ja sa vraciam na korbu medzi vrecia s ovocím a kanistre s naftou. S pôžitkom si vystriem nohy, vyvalím sa na svoj vak a potom už len sledujem, ako sa za naším autom znovu dvíha kúdol červenkastého prachu z cesty. Po stranách sa

Svoje prvé dni v Zimbabwe som bol stále na cestách

mihajú nízke stromy a ostnaté kríky, okrúhle domčeky so slamenou strechou, skupiny kráv aj osamelé osly. Každú chvíľu mi mávajú na pozdrav buď deti vracajúce sa zo školy alebo dospelí pracujúci na poli. K misijnej stanici Ndolwane je to ešte dobrú hodinu.

Takto trávim svoje prvé dni v Zimbabwe – stále na cestách. Je totiž moja povinnosť spoznať všetky naše misijné stanice aj spolubratov skôr, než sa začnem intenzívne učiť miestny jazyk sindebele.

„Ak počas najbližších štyroch dní nebude pršať viac, kukurica sa už nespamätá a o pár mesiacov budú ľudia hladovať,“ sťažuje sa mi páter Vincent počas vykladania vecí z auta do nášho domu v Ndolwane. Naozaj, polia vyze-

rajú biedne. Zdvihol som ruky k nebu a modlil sa: „Láska, urob s tým niečo, prosím...“ Na druhý deň pršalo. Nie veľa, ale dosť na to, aby sa vzchopili zošúverené kukuričné listy. Tento rok je extrémne suchý. Hoci v tomto ročnom období bývajú rieky zvyčajne plné vody, teraz sa dajú prejsť doslova suchou nohou.

S mojím čiernym bratom menom Tawanda, ktorý bude čoskoro vysvätený za diakona a ktorý sa ma ujal po príchode na misijnú stanicu, kráčame po vysušenom koryte rieky. Zrazu k nám z blízkej cesty zbehne akýsi chalan a začne rukami hľbiť jamu v riečnom piesku pri koreňoch starého stromu. Spolubrat mi vysvetľuje, že domáci taktó dokážu nájsť vodu. Trpezlivo sledujeme jeho snahu. Jama je už asi meter hlboká a piesok, ktorý chlapec vyhadzuje von, je čoraz ťažší a vlhkejší. No nie a nie naraziť na vodu, hoci ruky má už až po plecia celé od blata. Mladík to napokon vzdáva a lezie von. Tawanda mu v jeho reči hovorí, aby sa vydal smerom do dediny a poprosil o vodu na misijnej stanici.

To, na čo tu narážam, ma núti rozmýšľať o ničení našej krásnej modrej planéty. Rieky bez vody pre nevídaný nedostatok dažďa, zmrznuté mangovníky v záhradách kvôli júnovým mrazom, čo tu nikdy predtým nezažívali, a veta: „Dnes je veľmi horúco,“ ktorá sa už stáva súčasťou pozdravu. Drastické zmeny podnebia sú spôsobené ľahostajnosťou národov na severnej pologuli. No najviac postihujú život na juh od rovníka, kde s tým nedokážeme nič urobiť. Ale koho tam u vás to zaujíma?

Moji africkí spolubratia sa po obede pobrali do svojich izieb na siestu, lebo

Naše rieky bez vody

Deti musia chodiť do školy pešo aj 12 km

Krokodília farma

v tomto teple sa vraj nič nedá robiť. Ja sedím pred dverami misijnej stanice, modlím sa breviár a – opaľujem sa. Moja pokožka je ešte stále slovensky decembrovo biela, až tak, že miestnych to trochu desí. Ale pomaličky začínam chytať bronz a som si istý, že čoskoro budem vyzeráť lepšie. Zrazu sa od brány blíži ku mne partia personálu z blízkej nemocnice. Dá sa to ľahko rozoznať podľa uniforiem, ktoré majú všeobecne Afričania veľmi radi a každý nosí tú svoju s primeranou hrdosťou. Siesta pátra Vincenta teda netrvala dlho. Musí vstať a venovať sa návštevníkom. Potrebujú len prefotiť nejaké tlačivá a vyzerá to tak, že kopírka na našej misijnej stanici je jediná funkčná široko ďaleko.

Po nejakom čase sa pred dverami objaví mladá mama s bábätkom zaveseným v šatke na jej chrbáte. Prišla si kúpiť trochu zeleniny z našej záhrady. O nejakú polhodinu prichádza iná, staršia mama s dievčatkom, asi päťročným. Prosí o požehnanie pre dcérku, ktorá má od nasledujúceho dňa začať chodiť do školy, aby sa jej darilo. „Nemysli si, že takto je to tu vždy. Niekedy sa u nás celé dni nikto neukáže,“

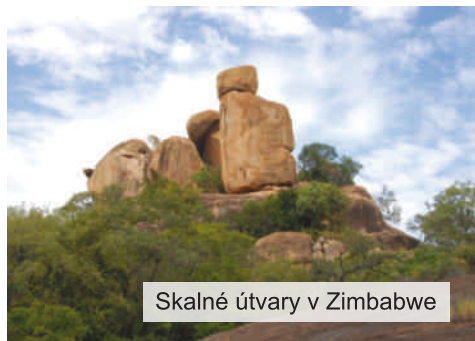
upozorňuje ma Vincent. A je to tak. Cez týždeň nie je na misijnej stanici veľa práce, a tak je dosť času na prípravy na víkend. Každú sobotu sa totiž spolubratia vyberú slúžiť do niektorých z dvadsiatich filiálok. V nedeľu býva svätá omša tu v Ndolwane. Africká duša priam dychtí po Božom slove, takmer v každej rodine si čítajú Bibliu a už

Nachystať dobrú kázeň na nedeľu, čo nasýti tento zástup Pánovým slovom, zaberie aj tri dni.

malé deti poznajú daktoré state naspamäť. Nachystať dobrú kázeň na nedeľu, čo nasýti tento zástup Pánovým slovom, zaberie aj tri dni.

Keďže spolubratia sú ku mne veľmi priateľskí a otvorení, oduševnene mi opisujú svoj život a prácu. Dokážem si teda ako-tak predstaviť, že o niekoľko mesiacov budem naplno zapojený do misijnej činnosti a stanem sa súčasťou tohto Božieho obdivuhodného diela v niektorej z našich misií v Zimbabwe. Už teraz sa na to veľmi teším...

Na večeru pripravila kuchárka Rosemary tradičné každodenné jedlo z bielej kukuričnej múky, ktoré tu volajú isičuala. Prichádzame k stolu. Páter prednáša modlitbu požehnaní a ja sa čudujem, prečo je vidlička a nožík iba pri mojom tanieri. Nepýtam sa, len sa

Skalné útvary v Zimbabwe

Už len štipku soli a...

ticho čudujem a čakám, čo bude. Nakladáme si z veľkej misy bielu ťažkú kašu a k nej nejakú varenú zeleninu a kuracie mäso. Ako tak diskutujeme o pracovných záležitostiach v misii a o zvykoch tunajších obyvateľov, moji africkí spolubratia žmolia v rukách kúsiky kukuričnej kaše, až kým im nezostane v dlani akási veľká haluška. Na tú si potom naberajú zeleninu, a tak si ju hádzu do úst. Nenápadne pokukujú po mne, ako sa zachovám. Tvárim sa, že si ich testovanie nevyšším, a akoby to bolo pre mňa samozrejmé, začínam jesť tak isto – holými rukami. Vincent aj Tawanda sa spokojne usmievajú od ucha k uchu: „Á, vidíš, ješ ako Afričan.“ Podstrčený príbor som nepoužil, takže skúškou som prešiel.

Obyčajní ľudia tu jedia rukami, asi ako v celej Afrike. Ak majú na tanieri mäso, zjedia ho až posledné, akoby zákusok. Mäso majú v Zimbabwe veľmi radi, a tak postupujú zjavne podľa pravidla: to najlepšie nakoniec.

Mne tunajšie jedlo veľmi chutí, nemám nijaké problémy s trávením ani s exotickými výzvami typu sušené mopani húsenice. Zdravie mi zatiaľ slúži dobre, rýchlo som si zvykol na suchý vzduch aj na silné slnko.

Viem, že mnohí novomisionári majú často rozličné trápenia s privykaním si na nové prostredie a cudziu kultúru. Ja mám však radosť z každého nového dňa vďaka milosrdenstvu nášho Pána, ktorý pozná moju slabosť a nedopúšťa na mňa ťažké skúšky, a aj vďaka vašim štedrým modlitbám. Čiže mám sa dobre a ďakujem, že na mňa nezabúdate v modlitbách. Uistujem vás, že aj ja vás denne spomínam vo svojich modlitbách.

V láske Ducha Svätého
Kamil Tshuma SVD
P.S. Darovanie nového mena
cudzincovi je tu znak prijatia

***

Krokodílie mláďa

Pozdrav z Afriky

Text a Foto: Sr. Katarína Pavelová, SSpS

Horúce harmatanovské pozdravy vám zasielam z Beninu. Verím, že sa máte dobre a tešíte sa dobrému zdraviu, aj napriek mrazom a snehu, ktorého ste mali, ako som počula, na Slovensku neúrekom. Rada by som vám bola poslala trochu slnka, ale akosi sa to nedá. Keďže som už dlho nepísala, chcem sa s vami podeliť o to, čo sa tu za ostatný čas udialo a ako si tu žijeme.

Máme za sebou prípravu na krsty, prvé sv. prijímanie aj birmovku. Všetko sa to udialo ešte na konci pastorálneho roka. V júni sme mali opäť stretnutia detských misionárov v každej komunite a bolo nás skoro 600, pričom to boli iba deti z našej farnosti. Prišli najmä preto, že nemuseli nikam cestovať a nič platiť. Potom nastal aj pre nás taký prázdninový režim. Nie až tak veľmi oddychový, lebo sme mali regionálnu kapitolu. Je to zhromaždenie, na ktorom sa preberajú všetky oblasti

našho pôsobenia v misii i návrhy na naše smerovanie do budúcich rokov. Keďže nás v régii nie je veľa, mali sme všetky čo robiť, aby sme to všetko dobre pripravili. Vďaka Bohu sme to zvládli. Po kapitule som v komunite ostala sama, lebo naša predstavená odišla na dovolenku a juniorka, ktorú sme tu mali, odišla do probácie (bezprostrednej prípravy pred skladaním doživotných rehoľných sľubov). Mala som sa teda čo obracať. No prešlo to rýchlo a začal nový pastorálny rok s novými aktivitami, apoštolátmami a prácou vo farnosti. Tento rok mám viacero skupín na katechézu: detských misionárov, skupinu povolání, miništrantov, mojich starkých... K tomu starostlivosť o kostol a rôzne malé služby, keďže naša práca je tu zameraná zatiaľ na pastorálnu činnosť. Vianočné sviatky sme mali pestré a nakoľko sme boli v komunite iba dve, aj riadne rozbehané. Po sviatkoch začalo tu v Benine, stretnutie mladých zo štyroch SVD farností. Tento rok oslavujú verbisti 25. výročie ich pôsobenia v Benine. Zišlo sa tu asi 150 mladých a naši pátri nás prosili o pomoc pri tomto stretnutí.

Už aj takíto drobcí musia do poľa

Misijný jarmok po našom

Misijná posilňovňa

Teraz naplno pokračujeme v našich aktivitách, katechézach, stretnutiach a formáciách. Pripravujeme sa na prežitie pôstu a Veľkej noci.

Milí moji, podelila som sa s vami o náš život tu v ďalekej Afrike, v Benine, v našej farnosti Sonaholou, kde sa moje prvé tri roky na misii začínajú naplňovať. Ako je zvykom, chystám sa i ja na svoju prvú dovolenku na Slovensko... a veľmi sa teším! Prajem Vám všetkým krásny čas, prežitý v radosťi so vzkrieseným Kristom.

So sv. prijímaním ku nevládnym

Počas katechézy

Plantáže bavlny na severe krajiny

A scenic view of a mountain range with a prominent peak and a valley below. The foreground shows a rocky, moss-covered ledge. The middle ground features a steep, rocky slope leading down to a valley with a small stream and a few small structures. The background consists of a vast mountain range under a clear sky.

*Dobrořečte Pánovi, vrchy a kopce,
chváľte a vyvyšujte ho naveky! (Dan 3, 75)*

Koláč na rozlúčku

Pripravil: Martin Ligač, SVD

Ježiš v evanjeliu hovorí: „A kto by vám dal piť čo len za pohár vody preto, že ste Kristovi, veru, hovorím vám: Nepriďte o svoju odmenu.“ (Mk 9, 41) To neboli poháre vody, ale hektolitry. A nielen vody a čaju, ktoré nám s láskou pripravovala, a ktoré prostredníctvom jej rúk prichádzali na stôl. A teraz, takmer po jedenástich rokoch, mení svoje reholné pôsobisko. Hovoríme o Sestre Augustíne, SCSC. Pred jej odchodom sme jej položili pár otázok.

1. Už prešlo takmer 11 rokov, čo ste ako kuchárka nastúpili do Misijného domu Arnolda Janssena (MD AJ), kde ste sa s láskou a ochotou o nás starali. Teraz meníte svoje reholné pôsobisko. Čo pre Vás táto misia kuchárky v misijnom dome znamenala?

„Misia“ kuchárky v Misijnom dome znamenala pre mňa požehnanie a obohatenie môjho osobného i zasväteného

života. Cítila som sa ako sv. Terezka, bez prítomnosti na misijnom území, ale zároveň som sa stala súčasťou misijného života.

2. Za toto obdobie aj Vaším pričinením vyrástlo v našom misijnom dome mnoho mladých misionárov, ktorí na Vás v dobrom spomínajú. Bol niekto Vášmu srdcu najbližší? Na čo najradšej spomínate?

Každý jeden misionár, ktorý vyrastal a pôsobil v tomto misijnom dome je môjmu srdcu blízky. Spolu sme prežili časť života, rôzne skúšky, ale hlavne veľa pekných chvíľ a povzbudzujúcich udalostí. Aj príchod každého misionára na dovolenku je pre mňa vždy radostou, pretože zdieľanie z ich misijného života je vždy zaujímavé.

3. Čo Vás dokázalo najviac nahnevať, prípadne potešiť?

Potešiť ma dokázali neraz aj bežné maličkosti, ale ako kuchárku asi najviac prázdne hrnce. Tiež, že ste dokázali zjesť všetko, čo som navarila. Počas týchto rokov v mužskej komunite som pochopila jedno, že nahnevať sa mi neoplatí, ale radšej mať také oči, ktoré občas aj niečo nevidia.

4. Spomínate si na začiatky? Pôsobíte tu predsa od samého vzniku MD AJ.

Začiatky v MD boli náročné, boli to

cesty hľadania, spoznávania, učenia sa vzájomnej trpezlivosti. Ale aj radosti. No myslím si, že pre všetkých to bola cesta duchovného rastu.

5. Vaším budúcim pôsobením bude Arcibiskupský úrad v Bratislave, kde budete variť pre našich otcov biskupov. Ako vnímate túto zmenu?

Náš zakladateľ Páter Theodózius nám povedal: „Požiadavka času je vôľa Božia.“ Snažím sa aj ja vnímať túto požiadavku a potrebu ako výzvu pre môj ďalší život v službe blíznym a Cirkev.

6. Čo by ste chceli popriať našej komunite do budúcnosti?

Vašej komunite by som chcela popriať, aby Trojjediný Boh bol vždy vo vašich srdciach, aby ste sa svojou zapálenosťou a radostou navzájom povzbudzovali vo viere a darovali ju blíznym. Budem na vás myslieť vo svojich modlitbách.

Ďakujeme za rozhovor a týmto spôsobom chceme ako celá petržalská komunita poďakovať sestru Augustíne aj za obeť, vzorný príklad rehoľného života i jej priateľstvo. Prajeme jej veľa radosti a vďačných stravníkov na jej novom pôsobisku.

***

Naprázdno Vás odísť nenecháme

SOCIÁLNE SIETE A CIRKEV

Foto: Peter Zimen (TKKBS), Stanislav Gábor

Text: Martin Ligač, SVD a Peter Fillo, SVD

Koncom februára navštívili Slovensko osobnosti médií a novej evanjelizácie z Vatikánu. Z tohto dôvodu sa 24. februára v Bratislave uskutočnila konferencia s medzinárodnou účasťou s názvom: „Výzvy novej kultúry“. Prítomná bola odborná verejnosť náboženského a spoločenského života na Slovensku. So svojimi prezentáciami a príhovormi vystúpili: J.E. Mons. Claudio Maria Celli, predseda Pápežskej rady pre spoločenské komunikačné prostriedky. Mons. Lucio Ruiz, ktorý je v súčasnosti zodpovedný za prevádzku internetových služieb vo Vatikáne. A Slovensko poctil svojou návštevou aj J.E. Mons. Rino Fisichella, súčasný predseda Pápežskej rady na podporu novej evanjelizácie. Na tejto konferencii sa zúčastnili aj naši seminaristi Martin Ligač a Peter Fillo, ktorí nám ju priblížia v krátkej reportáži.

Spomenuté osobnosti priniesli na Slovensko dôležité posolstvo. Hovorili o našom svete, ktorý sa zmenil i o výzvach, ktoré so sebou prináša nová kultúra a taktiež o cirkvi, ktorá prináša odpovede na tieto výzvy. Je si ich vedomá, preto chce na ne reagovať. Pridržiali sa pritom názorov súčasného pápeža i jeho predchodcov. Poznamenali, že žijeme v digitálnej dobe, kde komunikačné prostriedky dosiahli neslýchaných rozmerov. V roku 2010 sme hovorili o 2 miliardách ľudí, ktorí

sa aspoň raz týždenne pripoja na internet (z toho 440 mil. katolíkov). Ďalšie fakty hovoria, že viac ako 90% svetovej populácie pokrýva mobilný signál. V obehú už máme okolo 5,3 miliardy mobilov. Toto sú len zlomky, ale dôležité je to, že Katolícka cirkev si uvedomuje svoju nevyhnutnú a dôležitú prítomnosť v tomto digitálnom svete. Na konferencii bol prezentovaný nasledovný príklad:

Ak do vyhľadávača na internete napíšete „Kto je Ježiš“ (Who is Jesus), zo-

brazí vám milióny odpovedí, avšak v prvých desiatich (ktoré bežný používateľ pozrie) nenájdete ani jednu katolícku, ale moslimská stránka sa tam nachádza. Tu sa nám môže zdať, že katolíci zaspali dobu. Preto Cirkev už podniká konkrétne kroky, aby nachádzala svoje stabilné miesto v tomto digitálnom svete. Už Pápež Pavol VI. (v rokoch svojho pontifikátu 1963-1978, keď internet bol ešte „v plienkach“) povedal: **„Cirkev by sa cítila vinnou pred Bohom, keby nevyužila tieto veľmi účinné prostriedky, ktoré ľudský rozum neustále zdokonaľuje. Pomocou nich Cirkev hlása ‚zo striech‘ radostné posolstvo, ktoré jej bolo zverené. Tieto prostriedky sa vlastne stali modernou a pôsobivou kazateľnicou, pretože Cirkev ich prostredníctvom môže hovoriť zástupom.“** Keď sa súčasného pápeža Benedikta XVI. pýtali na myšlienku prítomnosti Cirkvi na sociálnych sieťach, Svätý Otec povedal, že kde sú ľudia, tak tam musí byť aj on. Sociálne siete ovládajú značnú časť internetu, preto sa stávajú veľmi účinným prostriedkom pre Cirkev. A je veľmi dobré, že Cirkev zaujíma takéto postoj. Svätý Otec položil otázku: „Tak ako mal pro-

rok Izaiáš víziu o dome modlitby pre všetky národy, nebolo by vari možné si predstaviť, že web – podobne ako „nádvorie pohanov“ Jeruzalemského chrámu – môže vytvoriť priestor aj pre tých, ktorým je Boh ešte neznámy?“

Žijeme v dobe, v ktorej má človek aj 3 telefóny, ale cíti sa viac sám. Preto chce byť Cirkev nablízku tým, ktorí neveria a tým, ktorí stratili odvalu. Keď hovoríme o výzvach novej kultúry, treba si uvedomiť, že pre väčšinu mladých ľudí táto kultúra už dávno nie je nová. Ako príklad uviedol arcibiskup Celli rozhovor s mladým človekom, ktorý konštatoval: **„Vy hovoríte o nových technológiách, ale vy ste starý, takže sú nové pre vás. Pre mňa sú to moje technológie.“**

Na konferencii boli prezentované aj nové aktivity. Cirkev je už na YouTube a Facebooku, a plánuje ísť aj na ďalšie sociálne siete. Vznikli aj nové webové stránky katolíckej Cirkvi, ktoré si môžete pozrieť:

www.news.va

www.intermirifca.net

www.pope2you.net

www.cortiledeigentili.com

Naši seminaristi Martin a Peter s Mons. Ruizom, ktorý má na starosti internetové oddelenie Vatikánu

Ako povedal bl. Ján Pavol II.: *„Cirkev si uvedomuje, že používanie dnešných komunikačných techník a technológií je integrálnou súčasťou jej poslania v treťom tisícročí.“*, preto je aj na každom z nás, ako sa k týmto výzvam postavíme.

„Moja misia“ pastoračná prax na Morave

Text a Foto: Tomáš Gerboc, SVD

Keď Pán Ježiš vysielal svojich apoštolov na prvé skusy (Mt 10,7-13), dal im presné inštrukcie. Poučil ich, čo bude náplňou ich práce, poradil im aby si nebrali so sebou zbytočnosti, ktoré by ich ťažili a nakoniec im dal aj inštrukcie, ako sa majú správať. Ich miestom „praxe“ bol okolitý „svet“.

Keď som sa 17. marca 2011 dozvedel, kam pôjdem na rok pastoračnej praxe, bol som na tom asi podobne. Nešiel som do veľkého sveta, ale na susednú Moravu. Inštrukcie čo a ako, čo bude náplňou mojej praxe som dostal od P. Mareka Poláčika, môjho predstaveného. A zbytočnosti, no, tie sa vmestili do jedného auta (avšak už sa doň takmer nevместil šofér).

I keď Exupéry v diele Malý princ píše, že „Dobre vidíme iba srdcom, to hlavné je očiam neviditeľné“, prvé, čo som mohol poznať, bolo videné očami – krásna Božia príroda, krásny kút sveta, s ktorým sa paneláková Brati-

slava (i keď aj ona má svoje čaro) až tak veľmi porovnávať nedá. Prvé chvíle v mojej izbe – z jedného okna vidím les. Z druhého kopce. Z tretieho ovečky na lúke a zo štvrtého západ slnka nad lesmi. Ach, jo... čo s tým? Len si to užívať. Každé jedno ráno, deň i noc. Druhým krokom, a to doslova, pri poznávaní boli moje nohy. Vyjdem von z fary a predo mnou veľký trávnik – žeby futbal? Blízko potok, „cyklostezka“, kopce, turistické cestičky a vleky. Waw! Ale toto všetko nie je dôležité, a už vôbec nie najdôležitejšie. Ale poteší.

Ako vravela líška: to podstatné je neviditeľné očiam, po čase som začal po-

znávať i srdcom. Zdá sa mi, že i keď je moja prax len v druhej polovici, mám možnosť poznávať zaujímavých a milých ľudí. Tých starších, s ktorými sa stretávam na svätej omši i po nej pred kostolom, babkami, s ktorými žartujeme, „strýcami“, ktorí spomínajú a mnohé z minulosti ozrejmujú. S dospelými, ktorí sú ochotní, často veselí a pohostinní, a samozrejme s mladými a deťmi, lebo moja pastoračná prax spočíva azda najviac práve v práci s mládežou a deťmi.

Prvou skúsenosťou a hodením do vody boli stretnutia s birmovancami. Niektoré sme mali spoločne s P. Marekom, a niektoré som mal sám. Bola to dobrá skúsenosť. Ja, človek, ktorý len pred pár mesiacmi ešte poslušne sedel v lavici, zrazu učí, poučuje a hlavne povzbudzuje mladých vo viere a živote

s Bohom. Až vtedy som mal možnosť naplno si uvedomiť, o čom je naša viera, o čom je moja viera. A samozrejme i to, ako ju žijem(e). Akú hodnotu pre mňa predstavuje ... hodnotná konfrontácia.

Úžasnou skúsenosťou pre mňa je i vyučovanie náboženstva. Vždy som chcel učiť! A splnilo sa. Síce moja predstava bola „poněkud jiná“, ale môžem povedať (teda asi napísať), že „moje decká“ v škole sú super! Nájdu sa dni, kedy chtiac-nechtiac ktosi dostane poznámku, či úlohy navyše, ale okrem smutnej tváre, a to len občas, vidím tváre veselé, niekedy až do prasknutia. K hviezdnej rote mojich „trapasů“ by určite patrilo počesťovanie slovenských slov, dávanie „ř“ aj tam, kde ani náhodou byť nemá (ale nebojte sa, viem, že Praha nie je Pře-

Tomáš s deťmi na fare

ha) a extrémom je, keď im učivo „vykládám česky“ a na tabuľu píšem po slovensky. A vôbec si to ani neuvedomím, ešte že ma prebudia deti hlasným smiechom a otázkou – „Pane učiteľ, to je slovensky?“ Stáva sa...

I naše „piatkové večery“ na fare s mladými, kedy sa rozprávame (aj o viere), hráme hry alebo pozeráme filmy, sú obohatením a snahou o odovzdanie aspoň kúska toho, čo som ja sám dostal. Nie vždy to je ľahké a nie vždy ja sám nachádzam vhodné slová, ale verím, že i táto skúsenosť – veď je to prax a ja praxujem – pomôže im i mne samému.

Povzbudzujúce boli a sú pre mňa stretnutia na fare, kedy sme hrávali futbal, súťažili, boli sa spoločne sánkovať, či na farskom dvore postavili snehový hrad. Ešte by som mohol písať aj na tri strany, čo všetko sa mi podarilo zažiť. Ale viem i to, že prax –

to je príprava. V tomto mi je vzorom, príkladom dobrého a usilovného kňaza môj „predstavený“ – P. Marek Poláčik, SVD ktorý ma „zasväčuje“ do tajov, krás i nástrah „farárskeho života“. Okrem mnohých vecí, s ktorými sa zoznamujem, veľkým darom pre mňa sú i príhovory, ktoré mávam raz týždenne v našom kostole. Je to príprava, kedy človek odovzdáva – dáva niečo zo svojho vnútra, niečo zo svojho vlastného prežívania viery, duchovna, Boha.

Stretnutie sa s prijatím a pochopením, ale i tým, že snaha vyjde naprázdno, je realita života. I to je misia. Otvorená náruč je skúsenosť pekná a povzbudzuje. Náruč zatvorená pohýna k reflexii a motivuje. A hlavne, je výzvou nezaspať a neostať stáť na jednom mieste, ale ísť ďalej. A tak sa teším na ďalšie dni, týždne a mesiace mojej praxe. Jedno je isté, Morava je krásna, ľudia sú tu dobrí a moja pastoračná

Žeby výškový komplex?

Evanjelizácia športom

prax na tomto mieste je ... (ešte som nenašiel to správne slovo :) na vyjadrenie pocitu vďaka za všetky nové skúsenosti).

Pre niektoré deti je slovo bohoslovec ešte ťažké, a keďže bývam na fare a nie som farár, tak som farský Tomáš, aby sa vedelo, o kom sa hovorí.

Ze srdce Vás všechny zdravím
(farský) Tomáš z Moravy

Takto to u nás vyzerá v zime

Misijné dobrovoľníctvo

Pripravil: Tomáš Baleja, SVD

Nezastupiteľnú úlohu v živote Cirkvi zohráva okrem kňazov a zasvätených osôb aj laik. Vytvára súlad a spojitosť medzi evanjeliom a každodennými povinnosťami. Tak sa stáva ratolesťou, ktorá prináša ovocie v Kristovi. V nasledujúcich riadkoch vám chceme predstaviť Zuzku zo spoločenstva nášho kostola. Okrem toho, že skráša liturgie hrou na organ, bola i koordinátorkou programu Dobrovoľníci pre Afriku v spoločenstve eRko.

Mohla by si sa nám trochu predstaviť?

Moje meno je Zuzana Danková a pochádzam z malebnej dedinky Lipovec (pri Vrútkach). Vyštudovala som antropológiu v špecializácii klinická genetika na PRIF UK. Tam som získala aj dva doktoráty.

Ako si sa dostala k eRku?

eRko som bližšie spoznala cez prácu s deťmi vo farnosti Vrútky, kde som sa im venovala počas strednej a vysokej školy (tábory, koledovanie, spevokol). Dobrovoľníčkou v Keni som bola v roku 2003. Pracovala som v re-

socializačnom centre pre chlapcov ulice a mala som sa tam výborne. Bolo to splnenie mojej veľkej túžby a veľký dar zároveň. Neskôr som cítila, že by som mala Keni vrátiť aspoň trochu z toho všetkého, čo mi pobyt tam dal. Preto som sa rozhodla venovať rozvojovej pomoci zo Slovenska a v eRku som pracovala na dvoch medzinárodných projektoch zameraných na naplnenie Miléniových rozvojových cieľov a na začlenenie ľudí so zdravotným postihnutím do rozvojovej spolupráce. A tiež som sa venovala dobrovoľníkom v programe Dobrovoľníci pre Afriku. Robila som to od roku 2005.

Ako dlho sa venuješ tejto službe a koľko ľudí ste už vyslali do misií?

Vysielaniu dobrovoľníkov do Afriky sa v eRku (Hnutie kresťanských spoločností detí) venujeme už 10 rokov. Prví traja dobrovoľníci odišli do Kene počas leta 2002. V srdci mali túžbu lepšie spoznať život ľudí v Keni, podeliť sa so svojimi talentami a podať ruku deťom priamo v projektoch podporovaných zo zbierky Dobrá novina. Na základe ich pozitívnej spätnej väzby a aj priaznivého hodnotenia kenských partnerov sme sa rozhodli vo vysielaní dobrovoľníkov pokračovať. Doteraz sme vyslali do Afriky 31 dobrovoľníkov. Väčšina z nich bola v Keni na obdobie 3 mesiacov, traja boli v JAR na 9 mesiacov. Príprava, vysielanie a sprevádzanie dobrovoľníkov teraz predstavuje jednu z troch hlavných aktivít Dobrej noviny (prvou aktivitou je samotná kolednícka zbierka Dobrá novina, druhou rozvojové vzdelávanie).

Čo je hlavnou myšlienkou tých, čo posielajú dobrovoľníkov do misií?

Hlavnou úlohou je umožniť mladým ľuďom, ktorí sa zapájajú do Dobrej noviny, alebo majú záujem o misijnú činnosť, či rozvojovú spoluprácu, oboznámiť sa s projektovou prácou priamo v Keni. Dobrovoľníci tak získajú jedinečnú osobnú skúsenosť života v Keni, majú možnosť žiť s chudobnými ľuďmi a spolu zdieľať radosti i starosti každodenného života. Ďalej napomáhajú vzájomnej komunikácii a upevneniu partnerstva s projektovými partnermi a poskytujú spätnú väzbu o využití prostriedkov Dobrej noviny.

Koľko trvá príprava dobrovoľného misionára a kto hradí financie?

Jeden cyklus vyslania dobrovoľníkov trvá jeden rok. Počas neho prebehne výber uchádzačov, ich príprava, samotná dobrovoľnícka činnosť, hodnotiace stretnutie a rôzne poná-

vratové aktivity. Finančné náklady projektu sú väčšinou hradené zo zahraničných grantov. Podľa typu donora a schváleného projektu sa mení aj počet dobrovoľníkov a trochu aj kritéria – predpoklady dobrovoľníka.

Kto sa môže stať dobrovoľníkom?

Všeobecne možno povedať, že dobrovoľníkom môže byť každý vo veku od 21 do 30 rokov, plynule hovoriaci anglicky, s otvoreným srdcom pre novú kultúru a s chuťou žiť v jednoduchých podmienkach. V posledných rokoch sa na dobrovoľníctvo hlási aj 40-50 mladých ľudí ročne, z ktorých je potrebné vybrať 3 až 6. Toto je asi najťažšia časť celého programu. Mnohí mladí nám posielajú nádherné motivačné listy, ako „Boh vložil do ich srdca túžbu už v detskom veku“, ako sa chcú „podeliť s láskou s tými, ktorí jej dostali menej“, či chcú „daný čas venovať Bohu ako vdaku za všetko čo už v živote dostali“. Veľmi sa tešíme, že aj v súčasnom svete prevládajú spomenuté dôvody nad cestovateľskými motiváciami, či adrenalínovými prázdninami, ktoré niekto zafinancuje. Zároveň si uvedomujeme pri tom určitú zodpovednosť, že sú to aj „Božie“ veci a skúsenosť života v Keni je pre dobrovoľníkov veľkou zmenou. V celom programe však nejde iba o dobrovoľníkov. Rovnako sa snažíme pozeráť na potenciálny prínos dobrovoľníka pre projektového partnera a cieľovú skupinu. Preto je dôležitou súčasťou programu príprava. Na Slovensku sa stretávame počas troch

**Jeden cyklus
vyslania
dobrovoľníkov
trvá jeden rok.
Dôležitou súčasťou
programu je
príprava.**

víkendov, kedy rozoberáme témy potrebné k dobrej inkulturácii, k pochopeniu služby a práce v projekte a k celkovému hladkému začleneniu sa do života Keňanov. Čas máme vyhradený aj na stíšenie sa a sebareflexiu v duchovnom kontexte. Po príchode do Kene absolvujú dobrovoľníci ešte týždňový orientačný seminár organizovaný naším stálym partnerom – DKA a eRko podpornou kanceláriou v Nairobi. Následne sú dobrovoľníci začlenený do „svojho“ projektu, ktorý je väčšinou vedený lokálnou kongregáciou bratov alebo sestier.

A ako je to s dobrovoľníkmi po ich návrate z misijnej skúsenosti?

Po návrate na Slovensko sa dobrovoľníci delia so svojimi skúsenosťami na rôznych seminároch rozvojového vzdelávania, na stretnutiach zodpovedných osôb v koledovaní, navštevujú farnosť, píšú články, blogy, svedectvá na internet a iné. Tým zvyšujú povedomie širokej verejnosti o živote a podmienkach v Keni a prinášajú nám reálnejšie predstavy a informácie.

www.dobranovina.sk/dobrovolnici

Stretnutie s Bohom - Mojžiš a Pavol

Text: povolania.kbs.sk Foto: internet

Ked' som čítala text Knihy Exodus o tom, ako sa Boh prihovril Mojžišovi z horiaceho kríka, uvedomila som si, že Mojžiš chodil na púšť 40 rokov. Ako to, že trvalo taký dlhý čas, kým stretol Boha a prijal úlohu, ktorú mu Jahve pripravil? A Šavol. Bol vzdelaný, mal za sebou školu u najlepšieho rabína, poznal Mojžišov zákon. Ako to, že v ňom nestretol Boha, o ktorom Mojžiš po svojej skúsenosti horlivo a toľko svedčil? Rozmýšľali ste niekedy nad tým, prečo nevidíme, nepočujeme, nevnímame, nerozumieme...?

Pozrime sa bližšie na okolnosti, v ktorých sa nachádzajú obaja muži vo chvíli, keď sa k nim prihovára Boh. Mojžiš: po úteku z Egypta našiel útočisko u Madiánskeho kňaza Jetra. Vzal si za ženu jeho dcéru, narodili sa mu dvaja synovia a v Knihe Exodus čítame, že Mojžiš pásol ovce svojho svokra (Ex 3,1). Je to už 40 rokov, čo sa z egyptského princa – vzdelaného a silného bojovníka – stal pastier oviec. 40 rokov žije Mojžiš šedivý monotónny život na púšti bez zmien, v bezpečí svojho svokra. Má všetko potrebné pre život – má čo jesť, kde bývať, čo robiť. Má zabehnutý stereotyp života: každé ráno vyhnáť ovce na pašu a večer ich znovu dovieť späť do košiara. V paláci mal deň naplnený zábavou, štúdiom, rôznymi debatami so vzdelanými ľuďmi. Na púšti sú jeho jedinými spoločníkmi ovce, hady, muchy, škorpióny. Pre tak vzdelaného muža to musela byť nuda. Na druhej strane sa cíti v bezpečí. Po vražde Egypťana sa nemôže vrátiť do paláca a Izraeliti ho tiež odmietli, neprijali jeho ponuku pomôcť im dostať sa z útlaku. Sklamaná a znechutená Mojžiš sa cíti neistý, nie je schopný prevziať zodpovednosť za svoj osud. A tak žije zo

dňa na deň svoj nudný život na púšti s ovcami...

Šavol: Skutky apoštolov a neskôr i sám Pavol o sebe hovorí, že je pravoverný Žid. Pochádza z dobre situovanej rodiny. Má najlepšie vzdelanie, je rozhladený, šikovný, múdry a veľmi horlivý. Perfektne pozná Mojžišov zákon a rád ho dodržiava. Dokonca sa pozná s Velkňazom a má jeho podporu. Veľmi mu leží na srdci čistota Zákona a tak dychtivo pracuje na jej dodržiavaní. Ako synovi vyvoleného národa mu záležalo na tom, aby jeho bratia mali účasť na prislúbeniach, ktoré dal Boh ich otcom. Preto je ochotný aj zabiť tých, ktorí zákon prestupujú a zvädzajú aj ďalších, ba mnohých. Dokonca dychtí po hrozbách a zabíjaní Ježišových učeníkov. On sám nepozná Ježiša, ani Jeho učenie, iba vie, že veľrada mala veľa práce, kým sa im ho podarilo umlčať. Šavlovi stačí ich vysvetlenie: Bol to človek, ktorý sa rúhal Bohu a porušoval Zákon.

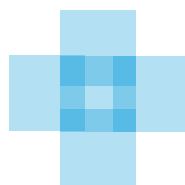
V živote Mojžiša i Šavla prichádza k momentu, ktorý je prítomný v živote každého človeka. Je to chvíľa, kedy nám prestane stačiť to, ako a čím žijeme. Mojžiš sa jedného dňa rozhodne zahnať ovce ďalej na púšť (porov. Ex 3,1). Odhodlá sa porušiť stereotyp, zmení program svojho života, aby prekročil hranice vlastných istôt. Nikto ho nevolá, ale on už nie je schopný ďalej znášať existenčné vákuum. Rozhodne sa riskovať a objavovať nepoznané.

Šavlovi už nestačí prenasledovanie Ježišových stúpencov iba v Jeru-

zaleme. Ide k Velkňazovi a pýta si povolenie pre synagógy v Damasku (porov. Sk 9,1-2).

Mojžiš i Šavol sa rozhodli – sami od seba, nikto ich nenútil ani nevolal – , že prekročia hranice, že chcú viac, ako doteraz dosiahli. Mojžišovi už nestačí iba okraj púšte a Šavlovi už nestačí iba mesto Jeruzalem. Obaja idú dnes ďalej, ako boli včera.

Tak obaja prichádzajú na miesto, kde stretávajú Boha. Alebo Boh stretáva ich?

Duchovná obnova s našou rodinou

Pripravil: Gorazd Kohút, SVD

Matka alebo otec, ktokoľvek, kto prichádza do kontaktu s deťmi, vidí, ako rastú pred ich očami, ako dozrievajú nielen fyzicky, ale tiež duševne a duchovne. Proces dozrievania nie je len nevyhnutnou etapou života našich blízkych, ale každý sám pozoruje zmeny svojho vlastného „ja“.

Rovnako v živote nášho Otca zakladateľa sv. Arnolda Janssena zohral proces dozrievania veľmi dôležitú úlohu. Z prísneho matematika sa stal Otec, ktorého srdce objalo celý svet.

Dôležité aspekty premeny v jeho živote nám priblížil P. Dušička, SVD a sr. Aneta, SSpS na stretnutí v Nitre na Kalvárii 21. februára 2012. Zúčastnili sa jej ako bohoslovci a pátri SVD, tak aj rehoľné sestry a novicky z kongregácie SSpS.

Osobnosť Otca Arnolda nám páter a rehoľná sestra z tímu spirituality zo Steylu priblížili skrze jeho korešpondenciu. Otec Arnold bol spočiatku ako orech: na prvý pohľad tvrdý a neprístupný. Z jeho listov sa však dozvedáme o citlivosti jeho srdca. Dôležitou súčasťou jeho života bolo vedomie vlastných hraníc, ktoré neboli pre neho prekážkou, ale výzvou, aby ich prijal a zároveň prekročil. No bol tiež ochotný zriecť sa svojej sľubnej učiteľskej kariéry, aby sa takto úplne zasvätil službe Evanjelia vo svete. Táto

služba nebola pre neho nepríjemným krížom; svoje povolanie s láskou objal. Hlavným kritériom, vetrom do plachiet jeho života, bola Božia vôľa.

Podobne blahoslavená Matka Helena Stolenwerk prežila viaceré fázy vnútorného dozrievania a jej život bol pripodobnený viniču, na ktorom dozrievajú strapce hrozna. Krásna farba a sladká šťava – aký by z nich bol úžitok, keby neboli vhoďené do lisu? Takto sa Matka Helena stala úplne odovzdanou do Božích rúk a jej život sa spolu so životom Otca Arnolda stali oslavným hymnom na Najsvätejšiu Trojicu.

Duchovná obnova pokračovala prácou v skupinkách a zdieľaním, kde sme hľadali konkrétne spôsoby, ako urobiť živým odkaz Otca Arnolda a Matky Heleny v našom živote. Posilnení slovom, ale aj bratsko-sesterským spoločenstvom sme sa vrátili do svojich komunít. Otec Arnold a Matka Helena sú pre nás majákmi ukazujúcimi cestu ku Kristovi.

Z nášho domu

Foto do správ: Martin Ligač, SVD,
Jozef Farský

Texty správ: Partík Páleník, SVD

Lektorát

Lektorí s P. provinciálom
Jánom Halamom, SVD

Dvaja naši spolubratia, Gorazd Kohút a Patrik Páleník, prijali 23. marca 2012 službu lektorátu od nášho provinciála pátra Jána Halamu. Takto budú užšie spojení s Kristom, sprítomneným v Božom slove. S Kristom, ktorého môžu aj vďaka tejto službe s ešte väčšou milosťou ohlasovať a zviditeľňovať vo svete ľuďom, ktorí o ňom túžia počuť viac.

Všetky cesty vedú do Ríma

Na konci januára sa naša komunita rozlúčila s pátrom Marekom Vaňušom, SVD, ktorý odišiel do Ríma, aby tam pokračoval v ďalšej etape biblických štúdií. Tento krát si robí do-

ktorát z biblickej teológie na Pápežskej univerzite sv. Gregora. Počas roka ho však možno uvidíte krátko v Bratislave, nakoľko ešte stále učí na Teologickej fakulte Trnavskej univerzity v Bratislave. V jeho štúdiách a práci mu vyprosujeme veľa Božej pomoci.

Pápežská univerzita sv. Gregora

Návšteva zo Steylu

Dňa 11. apríla 2012 navštívili našu komunitu v Bratislave dvaja naši spolubratia zo Steylu: br. Heinz, SVD a P. Mucha, SVD spolu s pani Gudrun, redaktorkou časopisu Weite Welt, ktorý vydáva naša Spoločnosť. Zaujímali sa o cestu k nášmu povolaniu, aktivity a sociálne projekty do ktorých sme zapojení ako i to, aká je náboženská situácia na Slovensku.

Náš pôst

Na Kvetnú nedeľu sa v kostole sv. Arnolda v Petržalke konala veľmi dojímavá tieňohra krížovej cesty pod vedením frt. Martina Ligača, SVD. V tejto krížovej ceste hrali predovšetkým deti a mladí z nášho kostolného spoločenstva. O hudbu, osvetlenie a čítanie meditácií sa postarali ďalší spolubratia.

Arnoldova hádanka č. 5 Stratený misionár...

Pripravil: Peter Fillo, SVD

Misionár Enrik pôsobil v pralese ako rehoľný brat. Raz, keď sa vracal domov ku kmeňu, v ktorom pôsobil, zabľúdil. Po dlhom čase hľadania stretol na jednom rázcestí domorodca.

Celý naradostený ho pozdravil, no vzápätí si spomenul, že tento domorodec pochádza z kmeňa, kde si učenie misionárov o pravdovravnosti vysvetlili po svojom. Domorodci z tohto kmeňa jeden deň hovoria stále pravdu a druhý

deň stále klamú. Misionár sa potreboval poradiť, ktorou cestou sa má vydať, aby došiel ku kmeňu, v ktorom pôsobí. Už sa chcel opýtať domorodca na cestu, keď ho domorodec upozornil, že mu odpovie iba na jednu otázku. Problém bol v tom, že misionár nevedel, či konkrétne dnes hovorí domorodec pravdu alebo klame. Začal rozmýšľať..., no nevedel vymyslieť potrebnú otázku, a tak sa začal modliť. Po chvíľke prišiel na riešenie, ako pomocou jednej otázky, ktorú položí domorodcovi, zistí správnu cestu. A naozaj sa mu to podarilo, po krátkom čase prišiel domov ku kmeňu, kde pôsobil.

Otázka: Aké riešenie použil misionár, aby zistil, ktorá cesta je správna?
Poznámka: Správnych riešení môže byť viac, ale princíp je rovnaký.

Správne odpovede zasielajte e-mailom na mladymisionar@gmail.com.

Zo správnych odpovedí vyžrebujeme jedného, ktorého odmeníme.
Za odpoveď z predchádzajúcej hádnaky sme odmenili Zuzanu z Kalinova.

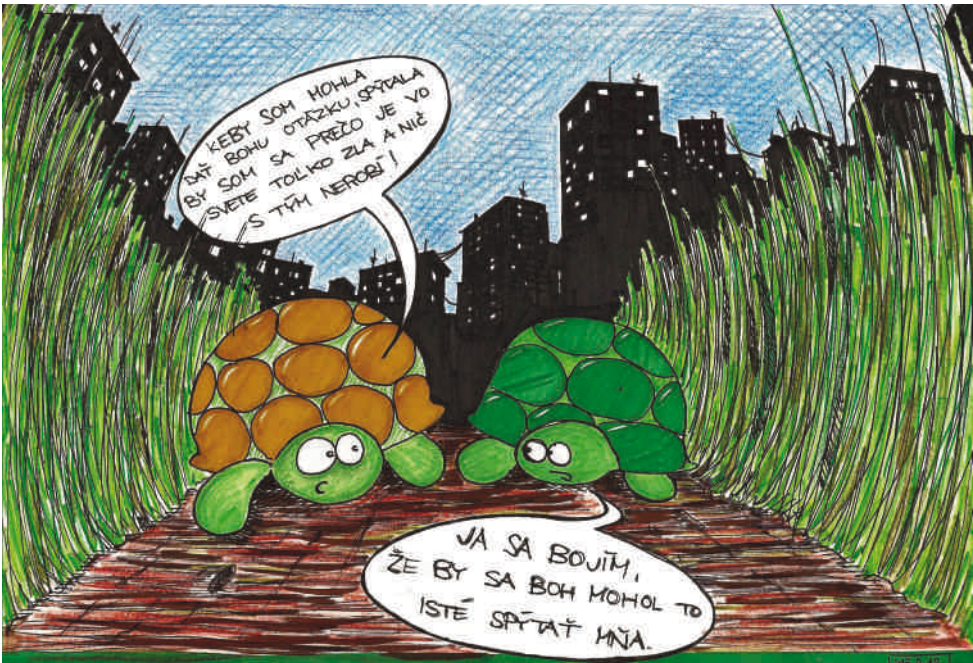
Riešenie z minulého čísla:

Páter Kornélius tesne pred odchodom hodiny natiahol a nastavil ich na určitú hodinu, ktorú si zapísal. Napríklad na 12:00. Hodiny tým pádom ukazovali zlý čas. Hneď nato odišiel za svojim kamarátom misionárom. Musel si dávať pozor, aby išiel rovnakou rýchlosťou, aby mu cesta tam aj cesta naspäť trvala rovnako dlho. To však nebol problém, keďže celá cesta bola rovinka.

Keď prišiel ku kamarátovi, zapísal si presný čas, kedy k nemu prišiel podľa kamarátových hodín. Keď odchádzal, znovu si zapísal presný čas a vypočítal si, ako dlho u kamaráta bol.

Keď prišiel domov, hodiny ukazovali čas, ktorý bol misionár Kornélius preč. Keď od tohto času odpočítal dobu, ktorú strávil u kamaráta zistil čas, ktorý mu trvala cesta tam aj naspäť. Keďže sa misionár snažil, aby išiel rovnakou rýchlosťou, stačilo tento čas vydeliť dvomi a zistil čas cesty od kamaráta domov. Tento čas pripočítal k presnému času, odchodu od kamaráta, ktorý si zapísal a tak zistil správny čas, ktorý nastavil na hodinách.

Naši dobrodinci

Na časopis, podporu misijnej činnosti a formácie misionárov prispeli:

Ludovít Bakay, Andrea Gendiarová, Monika Hybenová, Mária Jurkačková, Mária Kulichová, Vladmír Rádi, Mária Galbavá, Vladimír Šišovský, Ita Vítazová, Zdena Radošínska, Mária Kubranská, Monika Baculáková, Anna Giacková, Anna Kramárová, Terézia Birešová, Veronika Rimbalová, Magda Krchňavá, Eva Hudáčková, rod. Gerbocová, rod. Peštová, rod. Cenkerová, rod. Dušičková, rod. Gajdošová, rod. Kottrová, ružencový spolok z Duloviec, dobrodinci z Lúčky a okolia, dobrodinci z Českej republiky i ďalší Bohu známi.

Farnosti:

Bystré, Lendak, Levice, Lipany, Námestovo, Nedožery-Brezany, Nový Hrozenkov (ČR), Obyce, Oravská Polhora, Pezinok, Považská Bystrica, Rybany, Selce, Slovenská Ves, Snina, Stará Lubovňa, Štefanov nad Oravou, Tajov, Teplička nad Váhom, Trstená, Vavrečka, Vidiná, Vráble.

Všetkým darcom vyslovujeme Pán Boh zaplat'!

Ak by ste aj vy chceli podporiť našu misijnú činnosť, môžete tak urobiť šekom na našu adresu s heslom „na misijný dorast“ alebo na číslo účtu: 4220079118/3100

Naša adresa:

Mladý Misionár
Misijný dom Arnolda Janssena
Krupinská 2,
851 01 Bratislava

Mail: mladymisionar@gmail.com
Web: www.mladymisionar.sk

Prečo si žandár dáva na
nočný stolík jeden prázdny
a jeden plný pohár?
Lebo v noci môže mať smäd
i nemusí...

***

- Prosím vás, býva tu pán Kuriatko?
- Kuriatko nie, ale pán Kohút.
- To bude on, veď to je už dávno, čo som ho nevidel.

***

Príde kapitán do práce a chváli sa, že
si kúpil novú lampu:

- Chlapci, včera som si kúpil stolnú lampu, zapal som ju do siete a svietila.

Ale ako som sa naľakal, keď som zavadil o nejakú šnúru a svetlo bolo preč. Mne sa to nejako nezдало, tak som ho začal hľadať. Tak dlho som hľadal, až som vyhladol. Ta reku idem do ladničky, otvorím ju a čo nevidím - tá potvora bola tam.

***

Prečo ľudia s pribúdajúcim vekom
častejšie čítajú Bibliu?

- Drvia sa na záverečné skúšky...

***

Pýta sa manžel manželky:

- Miláčik, môžem sa pozerat na televízor?
- Môžeš, ale nezapínaj ho.

***

Turista ide po Bratislave a pýta sa
malého blaváčika:

- Prosím ťa, nevieš ako sa dostanem do múzea?
- Dajte sa vypchať!

***

Na autobusovej zastávke sa stretnú
dvaja kamaráti:

- Tak čo, Milan, už si sa oženil?
- Ešte nie.
- A na čo čakáš?
- Na autobus!

Misijný jarm

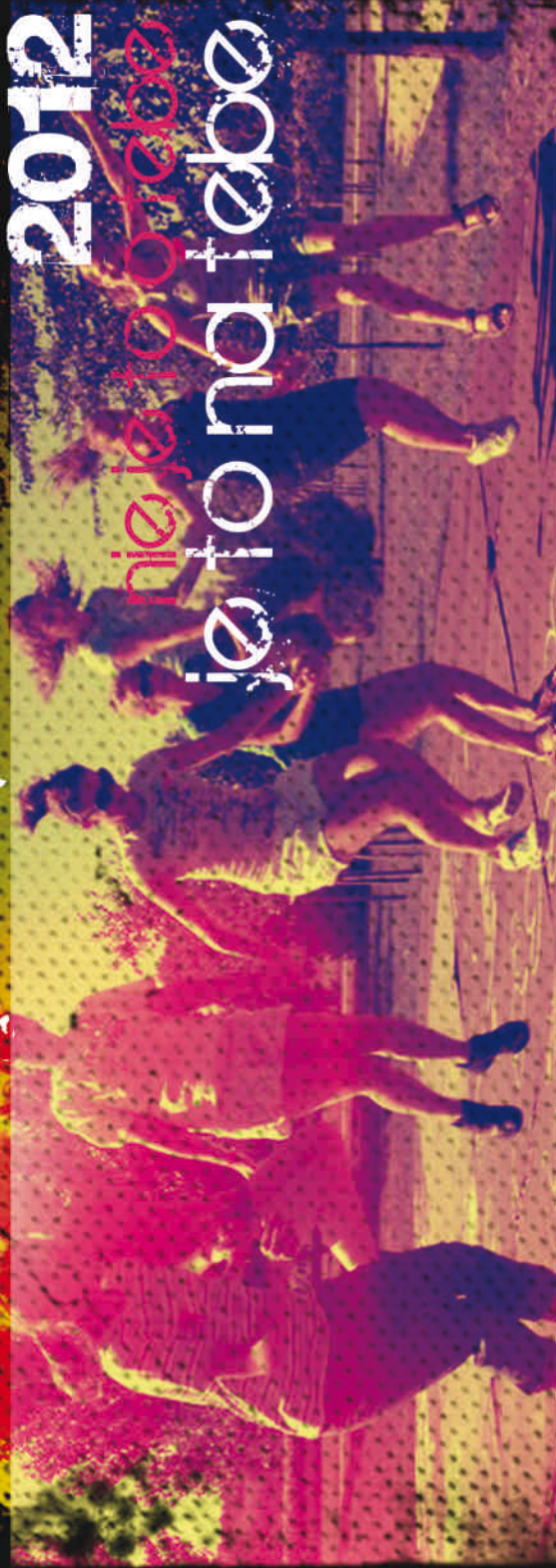
Počas Tretej adventnej nedele minulého roka sa uskutočnil už tradičný Misijný jarmok v areáli Misijného domu sv. Arnolda Janssena v Petržalke. Tento krát výťažok putoval na dostavu kostola a pastoračného centra v Indii - vo farnosti z ktorej pochádza P. Johnny Ambattu, SVD. Súčasťou Misijného jarmoku bola indická ríkša, mačka vo vreci, koleso šťastia, predaj kníh, darčkových predmetov, široký sortiment dobrôt pod zub a teplé ponče. Nechýbalo ani maľovanie na tvár, kde si deti prišli na svoje. Fotku ste si mohli spraviť s maketou bengálskeho tigra. Ďakujeme všetkým, ktorí sa zapojili!

MIŠIUNĚ PRÁZDNINY

2012

nie je to o tebe
je to na tebe

HERCROVÁ 3.-8.7.2012

NITRA 7.-12.8.2012

CENA 25€

PRIHLÁŠKA NA WWW.SVD.SK

TABOR PRE MLADÝCH OD 14 DO 20 ROKOV